

сонъ се заелъ отново да усъвършенствува локомотива и тогавашнитѣ желѣзници. Изтекли цѣли 14 години отъ изнамирането на предпазната руднична лампа — време на трудъ и на непрестанни опити. Време, презъ което мнозина прѣчили на изобретателя, било отъ завистъ, било отъ неразбиране. Невежеството и суевѣрието често пѣти спѣвали работата на двамата Стефенсоновци. Хората казвали, че новитѣ локомотиви ще отровятъ и заразятъ въздуха, че искритѣ на локомотивитѣ ще палятъ хранитѣ на селянитѣ изъ нивитѣ, а дърветата ще изсъхнатъ, и птицитѣ ще измратъ. Когато Георгъ снималъ планове на нѣкои мѣстности, или изследвалъ мѣстата, гдето щѣли да минатъ новитѣ релси, проститѣ чифликчии му прѣчили, смѣтали го за лудъ, забранявали му да минава презъ тѣхнитѣ мѣста и му се подигравали. Стефенсонъ не се отчайвалъ. Той снималъ плановетѣ си нощемъ, на лунна свѣтлина, а чифликчиитѣ билъ принуденъ да мами по различни начини, за да изпълни своята задача. И той успѣлъ да изпълни замисленото.

Презъ 1828 година се обявилъ конкурсъ за направа на локомотивъ, който да изминава 12 клм. въ часъ и да влачи голѣмъ товаръ. На конкурса се явили нѣколко локомотива, между които и тоя на Стефенсоновци — Георгъ и Робертъ.

Не е нужно да казваме, кой е спечелилъ конкурса. Локомотивътъ на Стефенсоновци извървѣлъ не 12, а 24 километра въ часъ, натоваренъ съ тежести, а безъ тѣхъ, изминалъ 40 километра въ часъ. Задачата била изпълнена блѣскаво. Голѣмата парична награда отъ конкурса обогатила изобретателитѣ, които станали народна гордостъ. Ония, които смѣтали до скоро Георга за лудъ, сега благоговѣли предъ него...

— Ще дойде време — казвалъ Георгъ — когато парата ще се подчини напълно на човѣшката воля. Ло-